

blive. Jeg henholder mig altsaa til, hvad jeg tidligere har sagt, som Grundlag for min Afstemning. Jeg vil dog nærmere pointere, hvad jeg allerede har sagt, at jeg ikke anerkjender nogen Tapperhed i den Afstemning, enten det bliver Ja eller Nei; det beror ganske paa, om man har Tillid eller ikke til, at det Spørgsmaal kommer frem til den virkelige Afstemning. Jeg forstaaer ikke Logiken i at gaa af Veien for Provisoriet og blive tapper paa, om et enkelt Lovforslag, hvori der, som jeg gjentager, ikke er en Dre provisorisk, skal gaa til 2den Behandling eller ei. Thi det er derfor, jeg har fremført dette, fordi jeg mener, at naar det ærede Medlem fra Veire (Holstein) efter en kort Behandling i Udvalget fører os denne Sag frem til reel Afstemning, saa staa de Heier, der stemme for Sagens Obergang, efter min Opfattelse rent jaglig, og jeg vil sige politisk, til dette Spørgsmaal ligesaa klart som jeg og de, der stemme Nei med mig. Jeg har ønsket at gjentage — hvad jeg før har sagt — at jeg agter ikke at lægge Mere i en saadan Afstemning, end der ligger i den. Jeg søger i den Henseende at skjelne det Smaa fra det Store. Det er altsaa ikke derfor, jeg har forlangt Ordet, men det var blot for at gjøre en Bemærkning til den høie Krigsminister. Den høie Krigsminister sagde, at jeg har sagt, at de, der agterede for hans provisoriske Forsvarsvæsen, stode nærmere til Jorfremmelse. Saaledes sagde jeg ikke. Jeg sagde, de stode, maaske nærmere til Jorfremmelse, og den ærede Minister veed jo meget godt, at der er Mange, der staa de Forhold nærmere end jeg, som have en lignende Opfattelse. Naar den ærede Minister mener at kunne henvise til en enkelt bestemt Mand, saa vil jeg spørge den ærede Minister, om man ikke indenfor de Sagtyndige har ment, at denne Mand fra Ministerens forstjellige Opfattelse af hans provisoriske Værkers Betydning i alt Fald i militær Henseende har været en bestemmende Grund til at ansætte ham andetsteds, end der var paatænkt tidligere. Jeg har aldrig tænkt paa den Mand eller paa noget enkelt Tilfælde. Jeg har kun tænkt paa Sagen i dens Almindelighed og jeg vil kun sige, at den ærede Minister maatte være mere end en Engel fra Himlen, hvis det ikke var Tilfælde, at han havde venligere Dine for sine Venner end for sine Modstandere, naar han har siddet i flere Aar i Spidsen for en saa stor Etat. Men det er det Underordnede. Det følger gjerne med saadanne standhaftige Miniistre, der skulle sidde enten med eller mod Grundloven. Men Hovedspørgsmaalet er Agitationens Art. Krigsministeren for et Sand rejser ud og

holder Foredrag, hvis Kvintessents er denne: „Folkethinget vil ingen Ting; de sige Nei og Nei og atter Nei“ — jeg tager blot Tankegangen i Korthed — „hvad skal jeg saa gjøre Andet end at tage det?“ Kan den ærede Minister benægte, at det er Kvintessentsen af hans agttatoriske Foredrag for hans provisoriske Befæstningsvæsen, saa maa mange Responderer baade fra høire og venstre Side lyve. Jeg har ikke fulgt ham paa de Baner, saa jeg kan ikke sige det, men det skulde være underligt, om han ikke skulde have sagt det ude, hvor han stod frit, naar han siger akkurat det Samme her i Salen. Han sagde ogsaa for nylig: „Hvad skulde vi gjøre; I have jo ikke villet forhandle“ og da vi forleden spurgte ham ved en lignende Sags Behandling, den Gang da han antydede, de 9 Mill., hvor Pengene skulde komme fra, om de ogsaa skulde tages provisorisk, henviste den ærede Minister til sin Hovmester eller den høitærede Konseilspræsident, og hvad svarede den høitærede Konseilspræsident? Jeg var ikke tilstede, forhindret ved Sygdom fra at være her, men jeg gjentager Kvintessentsen, den ærede Konseilspræsidents Svar var: „Derjom vi ikke bestemme det her, bestemme vi det andetsteds.“ Hvor skal Bevillingen til Noget vedkommende Staten bestemmes, naar ikke først og fremmest i Rigsdagen. Det er hele denne Stilling, som — naar man ikke holder af at lade Minister-spørgsmaalet blive dødt — maa være et væsentlig bestemmende Moment for mig og mine Venner til at sige et bestemt Nei strax, naar ellers Forholdene opfordre dertil. Saa siger den ærede Minister: „Officererne staa ikke under mig; jeg har ikke det Mindste med denne Bevægelse at gjøre“. Jeg vil indrømme Krigsministeren, at den Gang vi forhandlede Forsvarsloven i 1880, sagde Generalinspektøren for Fodfolket: Af 36 Maanedes har en Kapitan kun Tjeneste i 8 og en Premierlieutenant i 18. Hele Ordningen er utvivlsomt saadan — medmindre det kan lykkes Ministeren at give dem andre Ting at tage Vare paa for deres Uddannelse i Retning deraf — at de have umaadelig Lidt at bestille i Forhold til Tid og Kræfter, men deraf følger dog ikke, at de saaledes kunne rejse Sandet rundt i Tide og Utide uden Krigsbestyrelsens Tilladelse. Jeg tror ikke paa, at disse Medborgere mere end Andre saaledes kunne rejse bort, og navnlig ikke uden at have Krigsbestyrelsens Tilladelse dertil. Og jeg tvivler slet ikke om, at var der blot en af de 20 Talere, der gik imod Ministerens provisoriske Værker, saa skulde det nok blive stoppet. Derfor kan den ærede Minister ikke efter min Mening med nogen Ret paastaa, at han ikke har det Mindste at gjøre med